

uden store Betingelser for at komme af Stedet, og det er i dette Øjeblik endnu vel ikke udelukket, at denne Foraarssamling ender med en Art politisk-parlamentarisk Fællit, i den Forstand at der ikke ud af Rigsdagens og Regeringens Arbejde kommer Resultater, der blot nogenlunde svarer til den Krises Alvor, i hvilken vi staar.

Det er jo muligt, og nogle af de Udtalelser, der er faldet i Dag, tyder paa, at man har megen Forventning om baade i Regeringspartiet og i det konservative Folkeparti, at de to Partier kan naa til Enighed om en Gruppe af Nedskæringsforanstaltninger. Jeg er ganske vist af den Opfattelse, at hvis saadan Enighed opnaas, vil mange af disse Nedskæringsforanstaltninger komme til at ramme og svie meget haardt i Kredse indenfor det danske Folk, som allerdaarligst kan taale at bære det, og derfor er vi i vor Lejr af den Opfattelse, at Foranstaltningerne i saa Henseende skulde have en anden Karakter, end der nu foreligger Forslag om.

Men der aabner sig endelig en Mulighed for, at ud over dette, om hvilket jeg allerede har sagt, at meget vidtrækkende Følger for Erhvervslivet tror jeg ikke man kan regne med at det kan faa, vil der kunne opnaas en Forstaaelse mellem den højtærede Regering og det konservative Folkeparti om visse Toldforanstaltninger til Værn for visse bestemte Industrigræne. Den højtærede Statsministers Ord i Dag var jo en Gentagelse, kan man gerne sige, af, hvad han tidligere har sagt, men naar den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pürschel, tilføjede, at det var en forstærket Gentagelse, saa tror jeg, at ærede Medlemmer ikke vil give ham Uret deri. Det er muligt, at selve Ordene ikke var væsentligt forstærkede, men ved den Maade, hvorpaa de blev sagt, den Situation, i hvilken de blev fremført her i Tinget, forekommer det mig, at der ligger en stærkere bindende Magt i dem, end der har gjort paa noget tidligere Tidspunkt, og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har da heller ikke været sen til at understrege dette.

Imidlertid, hvis det nu skulde lykkes de to Partier at blive enige om visse Nedskæringsforanstaltninger og visse — jeg tror dog, det konservative Folkeparti maa regne med nogenlunde begrænsede — Toldforanstaltninger, er dette saa virkelig af en saadan Rækkevidde, at man kan regne med paa afgørende Maade dermed at have imødegaaet den bestaaende Krise? Jeg for min Del og vort Parti nærer ikke den Opfattelse, at dette vil være tilstrækkeligt, og jeg kan

gerne føje til, at det vil ikke være mig nogen Trøst, selv om det socialdemokratiske Parti skulde gaa med ind i Forstaaelsen om den Gruppe af disse Foranstaltninger, der kan betegnes med Ordet Toldforanstaltninger. Det kan jo være, at der i saa Fald vilde være ligesom Humør til at gaa lidt videre, end man ellers vilde kunne gaa, men jeg tror ikke, man paa nogen Maade vilde kunne komme til Foranstaltninger, som kunde bringe et Resultat overfor Erhvervskrisen af Betydning. Det er endda vor Opfattelse, at saadanne Foranstaltninger i mangfoldige Henseender vilde skærpe Krisen i Stedet for at lette den, vilde vanskeliggøre Forholdene i Stedet for at forbedre dem.

Jeg tør ikke sige, hvor store Mulighederne er i den Henseende. Det kan jo ikke nægtes, at under de sidste Forhandlinger her paa Tinge har man undertiden haft det Indtryk, at Dagens tunge Forhold i Arbejderkredse har givet det socialdemokratiske Parti en noget anden Stemning overfor den Art af Foranstaltninger end den, det tidligere har givet Udtryk for. Imidlertid, gennem et saadant Samarbejde ser jeg ikke, at der vilde være Betingelser for at opnaa noget til Imødegaaelse af de Vilkaar, under hvilke der arbejdes.

Lige saa lidt vilde det være Tilfældet, hvis den Situation skulde opstaa, som jo ogsaa undertiden har tegnet sig gennem Antydninger: at det konservative Folkeparti og Socialdemokratiet skulde komme til et Samarbejde med Hensyn til Toldforanstaltninger, uden at den højtærede Regering og dens Parti var med. Hvis noget saadant skete, vilde det dog vistnok blive en meget kortvarig Enighed. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Uenighed om andre meget dybtliggende Spørgsmaal meget hurtigt vilde gøre Ende paa dette, og en fast og samlet og nogenlunde klar Politik, der for Alvor kunde betyde, at Regering og Rigsdag griber ind overfor de Vanskeligheder, det danske Samfund staar i, kan sikkert ikke tilvebringes paa saadant Grundlag.

Jeg ser da ikke rettere end, at alle disse Tidens Erfaringer, alt, hvad vi kan se tegnet for os gennem Forhandlingerne her paa Tinge i disse Dage, bærer Vidnesbyrd om, at en Gruppe af Partier, den ene og den anden Konstellation, ikke er i Stand til at tilvejebringe en tilfredsstillende Løsning. Vi har derfor tidligere hævdet, at et sagligt hensyntagende Samarbejde mellem alle fire Partier om de Foranstaltninger, som de i Fællesskab kunde blive enige om, er den rigtige Vej til Behandling af de Forhold, som nu foreligger. Da Mulighederne